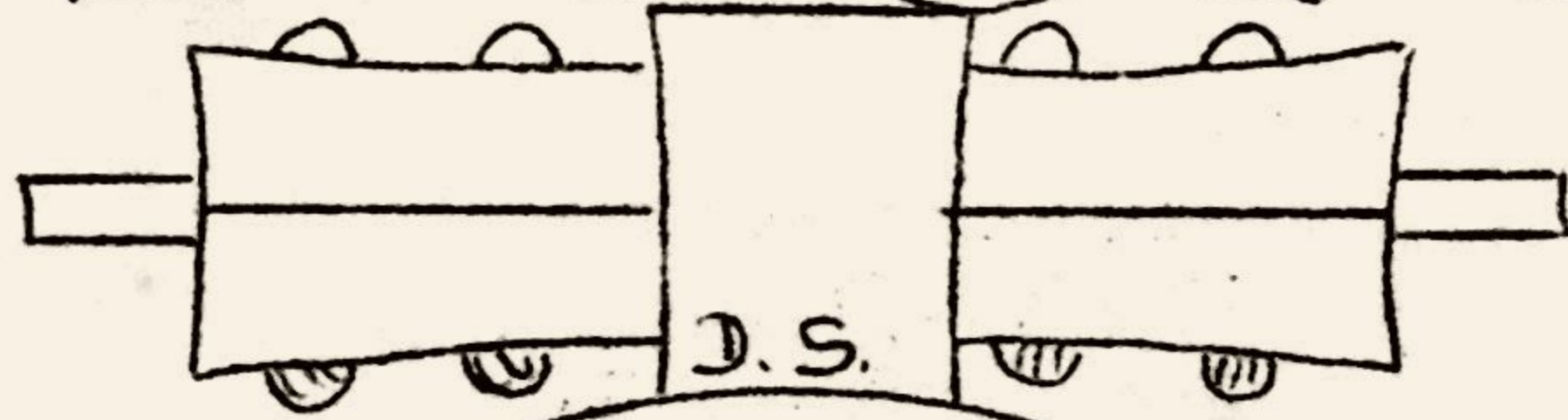


1954

MINNESOTSKI

ZVON



4. LETO



ŠTEV. 7



# MINNESOTSKI ZVON

Leto 4

AVGUST - VELIKI SRPAN

Štev. 6

REVIJA ZA SLOVENSKO MLADINO

Za uredništvo:

Franci Medved

Za upravo:

Anica Krulc

Albin Medved

Zastopnik v Clevelandu:

Marijan Kosem

794 E. 154 St.

Cleveland 10, Ohio

Vsebina:

Duhovna misel (Rev. Jože Vovk) .....	97
Na obisku (Gdč. Lojzka Verbic) .....	99
Glas mladine:	
Počitnice (Ana Vidmar) .....	101
V Lemont smo šli (Minka Krulc) .....	102
Rešitev uganke v zadnji številki .....	103
Pismo z uganke z dolarjem za prvega rešitelja .....	103
Če znaš narobe slišati (P.B.A.) .....	104
O Marku, ki je z uhlji strigel (Janez Rožencvet).....	105
Misijoni:	
Pavlina Jaricot (Ruža Kapus).....	109
Prigode nagajivega Bobija .....	111

\*\*\*\*\*

Naslov:

MINNESOTSKI ZVON

Box 563

Biwabik, Minn.

Naročnina:

Celoletna \$1.50

Polletna \$1.00



Rev. Jože Vovk:

# ŽENA S SONCEM, LUNA POD NJENIMI NOGAMI, NA GLAVI VENEC DVANAJSTERIH — ZVEZD —



Znan je izrek: "O Mariji nikoli preveč".

"Za Bogom častimo Marijo najprej", pravi naša slovenska ljudska pesem za največji praznik Marijinega Vnebovzetja. Cerkev nas vodi k Marijinemu češčenju tudi s tem, ker je postavila toliko Marijinih praznikov. Ali veste, da jih imamo samo v agustu in septembru sedem? Marija Snežna (5. avgusta), zapovedan praznik Marijinega Vnebovzetja (15. avgusta), Marijino brezmadežno Srce (22. avgusta), Marijino Rojstvo (8. septembra), Marijino Ime (12. septembra), Marija 7 žalosti (15. septembra) in Marija Rešiteljica (24. septembra).

V premislek Vam dajem danes besede, ki jih je zapisal sv. Jenez v Razodetju (12, 1). "In prikazalo se je veliko znamenje na nebu: žena obdana s soncem, in pod njenimi nogami mesec in na njeni glavi venec iz dvanajsterih zvezd."

Čeprav se te in naslednje besede iz Razodetja različno razlagajo, vendar katoliški razlagalci trdijo, da se nanašajo na Marijo, ki je najodličnejši ud in podoba in prilika svete Cerkve.

"Žena obdana s soncem": Sonce je podoba in prilika za Boga samega. Iz sonca nam prihaja luč in toplota, sonce je vir življenja. Vemo in verujemo, da je Bog zadnji vir vsega: luči, toplote in življenja v narvi in duši. Marija pa je z Bogom nekako obdana, saj je Mati božja. Pravi cerkvena pesem: "O srečna

Mati v svoji časti, on, ki Umetnik je najvišji, drži na dlani svet vesoljni, je v tebi našel mir pokojni."

"Luna pod njenimi nogami": luna se vedno spreminja in je zna-



mnenje tega sveta in vsega posvetnega, posvetnih želja, strasti, naporov, ki imajo le ta namen, da bi si človek na tem svetu čim več pridobil in pozabil, kaj je namen njegovega življenja. Marija je vse to poteptala, ko je strla kaži - stanu glavo: on se imenuje včasih "vladar tega sveta".

"Na glavi vened iz dvanjasterih zvezd": te zvezde so Marijine prednosti in odlike, kakršnih nima nobeno drugo ustvarjeno bitje: Marija je res krona in odlika zemlje. Naj vam te prednosti Marijine naštejemo s kratko razlago.

Prva in poglobitna odlika, temelj za vse druge je: **M a r i j a j e M a t i b o ž j a**. Jezus Kristus, njen Sin je pravi Bog in pravi človek: "Rodila si njega, ki te je ustvaril", pravi Cerkev. Ker je bila določena za Mater Božjo, je prejela vse druge.

Druga: **M a r i j a j e p o l n a m i l o s t i**. "Zdrava, milosti polna" jo pozdravlja angel. "Si za Bogom prva, ti najlepša stvar".

Tretja: **M a r i j a j e b r e z m a d e ž a i z v i r n e g a g r e h a**, saj tudi ni imela grešnega poželenja, ki nas tako vabi in le prevečkrat zvabi v greh.

Peta, šesta in sedma zvezda odlike Marijine je njeno **b r e z m a d e ž n o d e v i š t v o**: Marija je bila devica pred porodom, med porodom in po porodu Jezusovem.

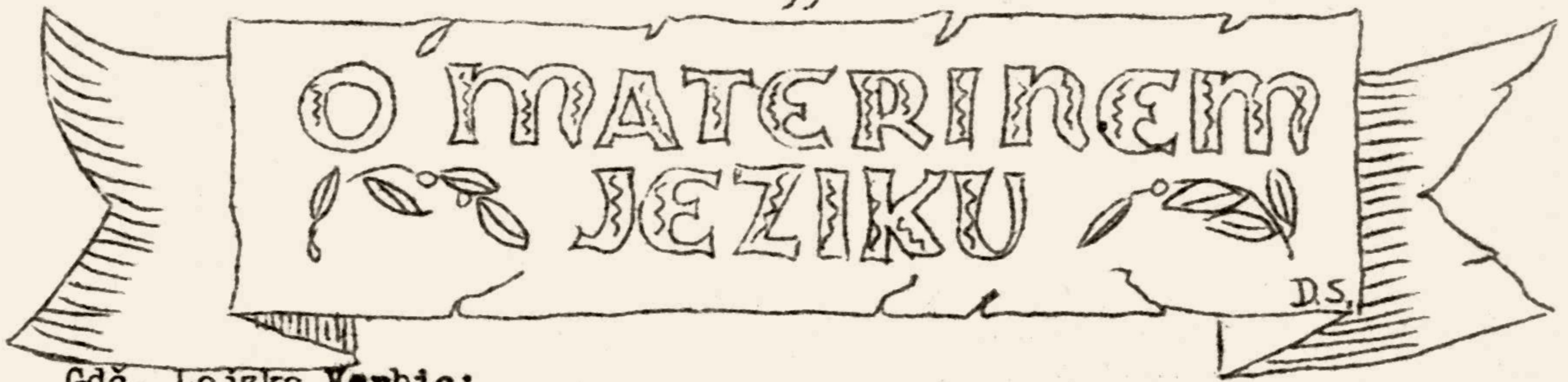
Osma: Marija je **d u h o v n a M a t i v s e h o d r e š e n i h**: vsi smo postali "otroci njenih bolečin" pod križem Jezusovim; prav zato naštevamo ko nadaljno odliko njeno deveto: **M a r i j a j e S o o d r e š i t e l j i c a**: to se pravi: Jezus sam nas je na križu odrešil s svojo smrtjo, njegovo odrešilno delo je popolnoma dovolj in več kot dovolj za odrešenje vseh ljudi. Marija je Jezusu p o svoje pomagala: dala mu je telo kot Mati: to je Jezus daroval na križu in Marija je pod križem vdano darovala Bogu Očetu svojega Sina za naše odrešenje: tako je postala soodrešiteljica.

Deseta: Marija je bila z dušo in telesom v nebesa vzeta.

Enajsta: Marija je kronana za kraljico nebes in zemlje: "Kraljica angelov" itd....prosi za nas.

Dvanajsta: **M a r i j a j e s r e d n i c a v s e h m i l o s t i**. Jezus je vse zaslužil, Marija pa deli in posreduje odrešilne milosti ljudem. Podobno kakor v naših družinah: oče zasluži, žena in mati pa vse obrača in skrbi, da vsi člani družine dobe, kar potrebujejo. Zato gredo otroci tako radi k materi, tudi kadar potrebujejo kaj od očeta. Tako moramo tudi mi radi prositi Marijo, naj posreduje za nas, kakor nas uči Cerkev moliti in ponavljamo večkrat vsak dan: "Prosi za nas zdaj in ob naši smrtni uri."





Gdč. Lojzka Verbic:

## — Na obisku —

Počitnice se priležejo vsakomu, mladim in starejšim ljudem, zlasti onim, ki morajo delati od jutra do večera, vsak dan. Tudi meni so bile zelo všeč. Takole z Lemontom se je začelo in ko je romanje minilo, je marikdo mislil, kam bo šel za malo časa. Pslušala sem pomenke: "Jaz pojdem v North Chicago k prijaznima sestrama Opaka- Hren," je dejal nekdo iz Clevelanda. "Kam pa ti, Jože?" "V Wisconsin!" - "In ti prijazna Šegova družina iz Joliet?" "Tako smo se zmenili, da bomo šli za teden dni na Holy Hill, to je lepa božja pot blizu Milwaukeeja, tam se bomo spočili v gorskem zraku. Pa za Jožka bo prav, da bo spremenil zrak, ko ga muči oslovski kašelj. Zadnja dva dni pa bo prišel še naš prijatelj Janez, da bomo skupno šli nazaj v Joliet."

5. julija, ko so gospod škof odmaševali v spomin na 25 letnico svojega posvečenja, sem jo ubrala nazaj v Coal City. Ves teden sem imela mnogo del, ker sem moral pustiti hišo v r'adu.

11. julija popoldne so pričele moje počitnice. Želela sem iti k sorodnici v Minnesoto. Najprej pa sem obiskala prijateljici: gdč. Opekovo in njeno sestro go. Hrenovo z otroki. Obe imata kar mnogo posla izven svoje zaposlitve - z dvema živahnima fantoma, ki sta izvrstna špotnika. Če jih poslušáš, se njun pogovor suče le okrog tekem. Starejša hčerka Marija je ravno zbolela in imela mumps, mala, živahna Metka pa je brbljala zdaj eni, zdaj drugi. Mene vedno vpraša, naj ji zapojem ono pesem, ki sem jo pela, ko je bila še prav majhna. Pravi, da ve, katera je bila, le imena se ne spominja.

"Spavaj, spavaj - Metka moja, jaz ti želim slako lahko noč! Je bila ta?"

"Da, da, le zapojte jo!"

Resnici na ljubo pa moram povedati, da se Metka, ki je bila tedaj nekaj nad pol leta stara ne more spomniti pesmi. Rojena je bila prve mesede našega begunstva v Monigu in obe - mama in teža sta



jo ajali, ko pa ni bila lahko dobiti potrebnega živeža zanjo. Mar-sikdaj nista vedeli, ali bo pila mleko, ali ne, ko pa je tako trda predla zanj. No s težavo je šlo in Metka pojde zdaj že v 3. razred. Kadar jih obiščem, mi Metka prinese slovensko knjigo in bere odlično. Seveda, teta Francka drži vse štiri in jih uči, mama pa svoj slovenski jezik ceni nad vse.

Dan je minil prehitro, morala sem na avtobus, ki me je peljal v Minnesoto. Pot je dolga in da bi prebila več dnevnega časa pri prijateljih, sem se vozila tja in nazaj ponoči.

Gilbert je malo mesta, a zelo ljubko in ima najširšo cesto.

Na vzpetini je cerkev sv. Jožefa in vse poletne mesede ima mnogo obiskovalcev. Pri cerkvi je lep park s kipom Brezmadežne. Vse je bilo v cvetju. Najlepši pa je novi park, med cerkvijo in župniščem. Krasi ga Fatimska Marija, okoli nje pa so pastirčki, ki se jim je prikazala. Ob večerih sta oba paka razsvetljena z reflektorji.

Na Gilbertu, Elcorju in Pinevillu sem obiskala družine z moji prejšnjimi šolarji. Z njimi sem obajala spomine na naše učenje. Kar dobro se drže in so še vedno zavedni Slovenci. Čudila sem se malim: Škorjančevemu Marijanu, Medvedovi Kirstinci, Krulčevemu Martinu, Perčičevi Mariji in Petru. Kako lepo so se izurili v branju!

Pa še malo okoli jezer, ogledala sem si krasno hibbinško cerkev, ki je posvečena najsvetejšemu Zakramentu.

Dva tedna sta hitro minila. V petek 23. julija me je peljal Andrej Pučko, ki nikomur ne odreče prošnje, v Duluth, od tam pa z vlakom nazaj. Ustaviti sem se še moral pri prijateljskih družinah v Milwaukee, zlasti pri Svetličevih. Zgodaj zjutraj v nedeljo 25. julija so me že čakali na kolodvoru z avtom. Po maši so mi razkazali lepo okolico, zlasti jezersko.

Okoli 10ih so me peljali na piknik v okolico mesta, v prijazen gozd. Vsako nedeljo prihaja tja mnogo ljudi, ki si pripravijo tam obed. Tudi moji gostitelji so vzeli s seboj vse potrebno za kuho. "Kdor prej pride, melje prej" - pravi pregovor - in hitro, hitro smo si poiskali mizo in ognjišče. Prijazna gospa in teta sta pripravili okusno kosilo, g. Svetlič pa je pekel na ražnju meso. Ne veste, kako so si znali pomagati, ker so pozabili posodo za praženje riža. Kar na pločevinastem krožniku so ga pripravili in vsem je izvrstno dišalo kosilo v mili naravi. Povedati moram, da ni manjkalo šal in smeha. Še celo na to so se spomnili, da ne bi dobil kdo previsokega krvnega pritiska vsled predobre hrane.

Čas je potekal z naglico, zvečer so me povabili še v kino,



Drugi dan opoldne sem šla na pot v Chicago, Joliet, nasledni dan pa nazaj v Coal City. Povedati pa moram, da me je ta čas menda najbolj pogrešal kuža "Prškin", ker svojega veselja nad snidenjem ni mogel skriti. Lajal, skakal je okoli mene in se mi dobrikal. Če sem le pogledala skozi vrati, je zakričal in mahal z repom. - Pričelo se je spet delo, Bog da svojo pomoč Tebi, ljuba slovenska mladina, pa tudi meni, da se bomo prihodnje leto zopet sešli.



Ana Vidmar:

## Poditnice

Letošnje počitnice so bile zame res nadvse zanimive in vesele. Po dolгих petih letih sem zopet videla mojo najboljšo prijateljico in sošolko iz Iienza in Spittala - Marijo Kranjc. Vsa leta sva si dpisovale in vedno želele, da bi se še kdaj videla. No in letos se nama je želja izpolnila. Dvajsetega julija sta prišle z gospo mamo iz Chicage k nam v Minnesoto na počitnice. Komaj sem jo spoznala, tako se je spremenila. Iz male Mičice je postala velika, lepa gospoddična Marija. In še vedno tako vesela in nasmejana kot nekoč. Kar hitro smo bili vsi otroci zbrani okoli nje. Saj tukaj je še več njenih znank in prijateljic iz Spittala. Nič jo ni motila utrujenost od dolge poti; toliko smo si imele povedati! Cel večer in še dolgo v noč smo se pogovarjale. Zjutnja se nam ni preveč mudilo vstati. Po osmi uri smo najprej vsak dan nekaj časa pasle, potem smo šle pa malo na spehod. Ponavadi smo se vsak dan zbrali vsi otroci na našem vrtu in se igrali žogo. Po kosilu, če je bilo zmunaj prevroče nam je pa rada zaigrala na klavir. Zna dosti lepih slovenskih pesmi. Tiste dni smo ravno kosili in sušili seno. Tudi Marija je želela iti na travnik. Vzela je grablje in kar lepo ji je šlo delo od rok. Ob večerih, kadar ni bil naš ata preveč utrujen, nas je peljal malo okrog, da sta si ogledale okolico. Tako so nam hitro, prehitro minili dnevi v njeni veseli družbi.



Minka Krulc:

# V LEMONT SMO ŠLI

Že dolgo smo prosili ata, da bi šli letos v Lemont. Zmeraj se je šalil in nam ni nikoli resno odgovoril na naša vprašanja. Nazadnje nam je pa le povedal: "Šli boma!" Jaz sem bila zelo vesela, da sem lahko šla, ker še nikoli nisem bila v Lemontu.

V petek, dne 2. julija, smo veseli odbrzeli z avtom. Vožnja je bila prijetna, ker je bilo ves dan oblačno. Vozili smo srečno vso pot. Zvečer smo se ustavili na Holy Hill, Wis. Tam imajo tudi Marijino božjo pot. Na hribčku je krasno in velika Marijina cerkev in samostan Karmelitskih patrov. Ko smo vse ogledali smo šli k počitku v tamkajšnjem romarskem domu.

Drugo jutro smo nadaljevali našo pot v Lemont. Ko smo se nekaj časa pelajli je začelo deževati. Potem pa se je mahoma naredila tema in ulila se je tako ploha, da smo morali ustaviti. Ko je kmalu ponehalo, smo šli naprej.

Končno smo prišli v Lemont. Naša prva pot je bila v lepo samostanko kapela pozdravit Marijo. Podnevi smo si ogledali še druge lemnotske zanimivosti. Zvečer smo imeli procesijo z lučkami. Molili so skupno rožni venec in veselo prepevali lepe Marijine pesmi in litanije. Po procesiji smo v dvorani Baragovega doma poslušali govore in slovenske pesmi, katere je uglajeno pel clevelandski zbor "Korotan".

V nedeljo zjutraj smo šli najprej k maši v samostanko kapelo, potem pa k slovesni sveti maši pri lurški votlini v Baragovem parku. Po maši so zelo lepo govorili Prevzvišeni in drugi govorniki. Zvečer je bil vzunaj križev pot. Vsi smo se premikali od postaje do postaje. Po križevem potu smo videli lep film o Lemontu iz leta 1953, katerega je filmal in uredil g. Vilko Kuntara.

V ponedeljek zjutraj smo jo popihali nazaj proti Minnesoti. Jaz bi zelo rada še ostal, pa smo morali domov, ker pot do Pinevillla je dolga. Zvečer smo srečno in v veselem razpoloženju prišli domov.





# REŠITEV UGANKE V ZADNJI ŠTEVILKI

Edini, ki je uganko rešil in si s tem prislužil dolar je bil Simon Kregar. Simon pravi, da je bila uganka lahka. Kako je to potem, da je bil on edini, ki je poslal rešitev. Pa mora vendar biti še kdo drugi med mladimi brašci MINNESOTSKEGA ZVONA, ki zna malo misliti. Tukaj je Simonovo pismo:

Prečastiti gospod p. Bernard!

Ker je zadnja uganka: "Kdo je ta?" z odgovorom: črka "V", zelo lahka, sem jo uganil celo jaz. Lepo Vas pozdravljam, kot tudi mojega strica gospoda p. Roberta.

Vaš Simon Peter Kregar

# Pismo z uganko z dolarjem za prvega rešitelja

Dragi Zvonarji in draže Zvonarke: -

Kdo vam to piše? ČE NE VOL?

Dodajte pravo črko temu volu tu zgoraj, pa boste vedeli, kakšne narodnosti sem.

Potem zбриšite tisto črko in denite na njeno mesto drugo. Potem boste vedeli, kako mi je v resnici ime in kako se pišem. (č je enak c.)

Lepo pozdravljeni in še lepše pozdravljene!

Vaš,

Vinko.

PS. - Rešitev pošljite na naslov:

P. Bernard Ambrožič OFM  
Box 608  
Lemont, Ill.



P.B.A.

Če znaš

narobe slišati

Leta so tekla. Preden sva se s Hubertom zavedela, sva bila v višji gimnaziji. Vsako leto sva si privzela kak nov jezik in najin napredek v tej skrivnostni umetnosti je bil zmerom bolj čudovit. Pa do novega prepričanja sem prišel, ko sva s fantom mrcvarila slovenščino in je Hubert svojega mojstra že daleč prekosil. Bil je tako navdušen, da je kupoval slovarje in slovnice vseh mogočih jezikov, da sva jih skupaj študirala. Začela sva trdno verjeti, da je vsaka slovenska, narobe obrnjena beseda, v nekem jeziku prava. Imela sva načrt, kako bova nekoč kot učena profesorja napisala debelo knjigo in v nejej dokazala, da je slovenščina prav za prav temelj vseh svetovnih jezikov. Da jih je toliko nastalo po širnem svetu, je samo od tod, ker so ljudje slovenščino narobe slišali! Da, take načrte sva imela.

Ker ne morem vsega povedati, naj vsaj razložim, kako sva dognala vso sorodnost med slovenščino in angleščino. Lepega dne korakava po precej samotni ulici doli v Mostah. Globoko zamišljena kot zmerom. Kar zapaziva na dvorišču neke gostilne klopčič ljudi in poseben vik in krik je prihajal od tam. Ko sva se malo bolj približala, je stvar postala jasna. Mož in žena sta se prepirala, ljudje so pa okoli njiju zijala prodajali. Naenkrat baba zavpije nad dedcem:

"Trap nori, na!" In mu pripelje gorko klofuto.

Dedec, ne bodi len, vrne milo za drago:

"Trapa si ti!" In klofuta prileti babi nazaj.

To je bil jako žalosten dogodek in človek bi o njem lahko napisal dolgo pridigo. Hubert in jaz pa nisva mislila na žalost in škandal, ki je bil tako živ pred nama. Besede so bile tako glasne in stale tako same zase, da sva jih kar nehote narobe slišala. Zapisane bi se brale: Itisapart an ironpart. Nič nama niso povedale, vsaj meni se je tako zdelo. Hubert je pa naenkrat obstal, dvignil roko in stegnil kazalec:

"Okšelgna opapej otit!"

"Beži, beži, kaj bo angleško", sem mu jaz kar po domače odgovoril.

Prijel me je za rokav in sva tekla k njemu na dom, kar se je

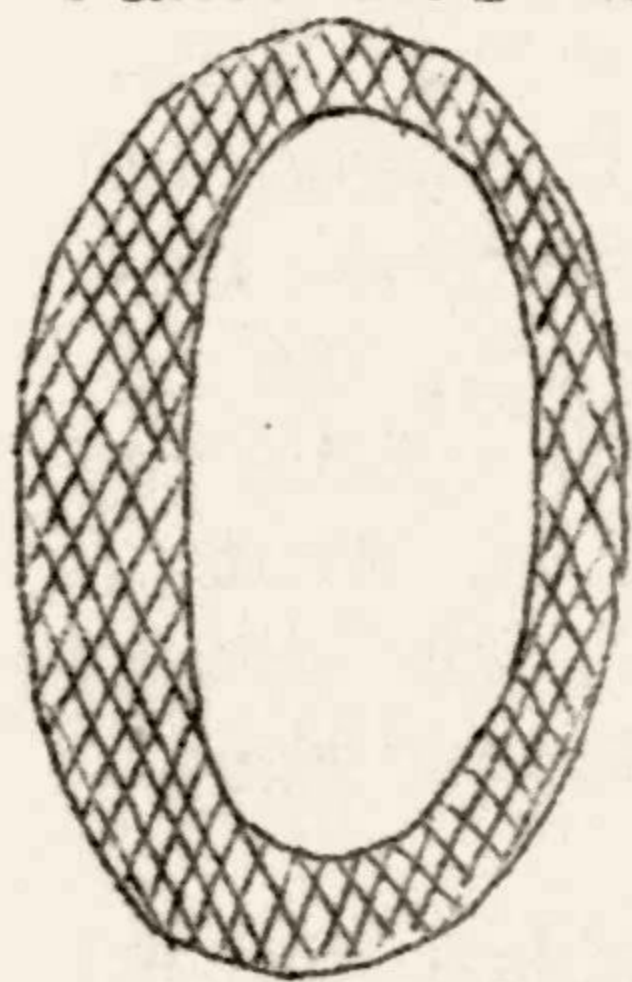


dalo. Privlekel je svoje angleške knjige in iskal, iskal.

Nekaj uric sva pospravila - saj tisti dan nismo imeli šole - pa je stal pred nama čeden angleški stavek: IT IS A PART, AN IRON PART!

Tako in podobno sva prodirala v vse mogoče jezike. Strašno ponosna sva bila na svoja odkritja. Ko nam je profesor nekoč omenil tisto veliko učenost, ki se ji baje pravi "primerjalno jezikoslovje", sva se mu pomilovalno muzala. Le čakaj, ti učeni svet, ko enkrat midva stopiva na "znanstveno polje", takrat boš videl, kako majhen si... (Dalje drugič.)

Janez Rožencvet:



# MARKU, KI JE Z UHLJI STRIGEL

Marko je rad norčije uganjal, ljudje se ga pa zmerjali, da ni nikjer za pametno rabo. "Še občina bo morala na starost zate skrbeti!" so mu prerokovali.

Nihče ne posluša rad zmerjanja in slabih prerokovanj. Tudi Marko jih ni. Zato se je rajši umikal v gmajno in hoste, kjer je sam zase kozolce prevračal, oponašal živali in si izmišljeval smešnice.

Pa je Marka zažejalo in je šel k vodi. Globoko se je sklonil nad tolmunom in v mirni vodi je opazil, da so se mu uhlji malo zgenili, ko je našobil usta, da se napije.

"Kako bi bilo imenitno, če bi lahko z uhlji strigel," si je dejal Marko in se začudil, da imajo vse živali gibčne uhlje, človek pa ne. Odslej je Marka preganjala ta misel.

S koščkom zrcala je hodil dan na dan v hoste ter se vadil z uhlji migati. Nekaj se je bil naučil. Morda toliko, kolikor zna vaš očka; vendar to mu ni zadostovalo. Marko bi bil rad ustrigel kakor konj, če mu muha sede na konec uhlja, ali položil ušesa nazaj kakor maček, kadar se psu po robu postavi, ali pa mahal s podrtimi uhlji kakor pujs, če po tleh rije.

Žalosten je vrgel črepinico proč in šel jagode brat. V gozdu je srečal vilo Željano.



Marko ni še nikoli storil velikega greha. Zato se mu ni nič zgodilo in vila se ga ni ognila. Vprašala ga je, ali ima kako željo, ker mu sleherno lahko izpolni.

"Stori, da bom lahko z uhlji gibal, kakor vsaka žival," prosi Marko.

"Bodi ti!" reče vila smeje se in izgina v gozd.

Marko je ta hip začutil, da lahko po mili volji uhlje obrača, zviija in razteza. Ves iz sebe teče v vas in kliče: "Pomislite srečo, viko Željano sem srečal in uslišala me je!"

"Kaj si si pa želel?" vprašajo vaščani.

"Da bi lahko z uhlji strigel," pove Marko.

"O ti trap nepoboljšljivi! Mar bi si bil želel denarja! Lahko bi še nam kaj dal ali vsaj posodil!" so mu očitali vsi vprek in najrajši bi ga bili pretepli, da je srečno priliko tako nemarno zapravil. V huđi jezi so mu rekli, naj precej izgine iz kraja, da ne bo s svojimi norčijami drugih otrok pohujševal in pametnih ljudi pri delu motil. -- In pregnan iz rojstne vasi je odšel Marko po svetu.

Veselje nad pridobljeno umetnijo je premagalo žalost, ko je Marko drugod našel ljudi, ki so dejali: "Ni dobro, če se človek samo trudi in čmeri! Včasih se mora od srca nasmejati!"

In Marko, ki se je sam rad smejal, jih je znal s svojimi uhlji v smeh pripraviti. Izuril se je, da je znal oponašati skoraj vsako žival. Ker je bil mlad, da se je lahko s palci na nogah prekrižal, se je naučil še z nogo za ušesi popraskati se, kar je bilo ljudem tudi na vso moč všeč. Če je prišel v otroško bolnico in kazal, kako si zajček uhlje umiva, kako nosi mlad kuža eno uho pokonci, eno postrani in še drugo, so ga prišli gledat tudi vsi zdravniki in vse sestre. Smeha ni bilo ne konca ne kraja. Otroci so bili pa drugi dan že skoraj zdravi in so skušali posnemati Markove umetnije.

Marko se je kazal zdaj po mestih, zdaj po trgih in vaseh. Ponekod za denar, drugje za kos kruha in klobaso, marsikje pa za samo hvalo in veselje.

Nazadnje izve zanj kralj in ga pokliče, da pokaže še pred njim svojo umetnijo. Marko je znal že tudi glasove posnemati in je oponašal pred kraljem najrazličnejše živali. Kralj se je nasmejaj kakor še nikoli, zakaj smešno je, če žival oponaša človeka, in smešno je, če človek oponaša žival.

Kralj je dejal Marku: "Ostani na mojem dvoru; boš me kedaj kratkočasil, da me skrbi ne umorijo!"

Marko je ostal in se pridno trudil, da niso skrbi škodovale ne kralju ne ministrom. Iznajdljiv in dobrovoljen si je vsak dan domislil kaj novega. Vsi so dejali: "Kaj bi bilo, če bi Marka ne



imeli!"

Pa je prišla nad kralja skrb, kakršne dosihmal še nikoli ni imel. Tako težka in prebridka skrb, da ji vse Markove umetnije ne bi bile kos.

Iz sosedne dežele kralja Pomarančarja je bil prišel človek na semenj živino kupovat. Kakor okrog vsakega kupca so se tudi okrog njega gnetli prodajalci, prekucahi in mešetarji; pri tem mu je nekdo stpil s podkovanim čevljem na prste. Ni prijazno, ali nazadnje nič posebnega. Orožniki, ki pazijo, da je na semnju red, da nihče ne slepari in da ima živina prave potne liste, se za take malenkosti še ne zmenijo ne. Na pravem semnju mora biti kaj gneče in ljudje, ki prihajajo s hribov in po grdih potih, morajo imeti podkovane čevlje! Toda kupc iz dežele kralja Pomarančarja je imel na prstih otiske, ki jim pravijo ponekod kurja očesa, in neznansko občutljiv je bil. Še doma se je na vse pretege drl.

In zašlišal je vpitje Makaron, prvi minister kralja Pomarančarja in neznansko hud gospod. Tako je bil hud, da je imel še svojega kralja čisto v oblasti in ga je pregovoril na vojno. Poslanik Markovega kralja na Pomarančarjevem dvoru je ves obupan spročil, kaj se pripravlja in da njegovo prigovarjanje nič ne zaleže.

Markov kralj je bil velik, hraber in junaški, njegova vojska nič manj, a vojna je vendarle huda zadevščina! Kadar že prav mora biti se je lotimo v božjem imenu, a naj se izteče kakorkoli, več je gorja kakor koristi od nje! Žalosten je bil kralj, v skrbeh so bili ministri, vzdihovala je vsa dežela in Marka je minila norčavost.

Kralj je sklicál ministre k sebi in po stari navadi je bil tudi Marko pri posvetovanju. "Preden pride do skrajnega," je dejal kralj, "poskusimo še enkrat zlepa! Kdo se upa iti pogovarjat ministra Makarona in kralja Pomarančarja?"

Nihče izmed ministrov se ni upal. Vsak se je bal, da bodo vojno krivdo nanj valili, če se mu ponesreči. Marku sta se smilila kralj in dežela. Ojunači se in reče: "Grem jaz, če noče nihče drugi!"

Ministri so ugovarjali in dejali: "Kaj bo Marko, ki zna same norčije in ne ve, kako je treba pri takih prilikah besedo zastaviti."

Kralj je pa razsodil: "Kdo se največ upa, najbolje zna!"

In Marko se je odpravil na pot. "Poabi na norčije in govori pametno in previdno!" ga je še pred odhodom opominjal kralj.

Kralj Pomarančar je sedel na svojem prestolu, poleg njega je stal minister Makron, pred obema pa Marko, ki je govoril:

"Velika in hrabra je vojska kralja Pomarančarja, velika in hrabra je vojska njegovega kraljevskega soseda. Če bi se spoprijeli,



bi zmagali prav gotovo obe; najprej prva, potem druga. Toda zmag in slave je še iz starih časov dosti! Ne kaže, da bi se že zdaj spet zalagali z novimi, zakaj vojne so drage. Podkovna peta na otisko res ni sladkost, ali kriv ni prav za prav nihče in morda bi bilo vendarle bolje, da se zlepa pobotamo?"

Marko je videl, da kralj Pomarančar pokimava, kers si prav tako ne želi vojne kakor Markov kralj ne. Oblastni minister je pa zakričal: "Nič, za vsako pohojeno kurje oko našega državljana se mora začeti vojna!"

Ta hip se je Marko spozabil. Kakor je na domačem dvoru včasih napravil, če se je kdo od ministrov preveč razvnel, je stresel z glavo, ustrigel z uhlji in se z nogo za temenom počehljal.

Kralj Pomarančar in minister Makaron sta ga debelo pogledala. Ko je pa še malo z glavo pomajal, da so mu povečani uhlji zaplavali, sta se začela oba smejati. Kar nehati nista mogla. Ko sta se do solz nasmejala, je Marko spoznal, da nihče več ne misli na vojno, in prav lahko so se pobotali.

Skoraj samo radi lepšega je plača Marko v imenu države stotak za pohojene ostiske, iz svojega je navrgel pa še suho klobaso, ki mu je bila od popotnej ostala. Kralj Pomarančar je podelil Marku visok red in ga povabil na slavnostno večerjo.

Po večerji je šel Marko še z ministrom Makaronom na polič vina in nazadnje sta vrgla karte. Na te se je Marko tako dobro razumel, da ga je pošteno obral. In pri vsem tem ni minister Makaron nič več tako hudo gledal, zakaj Marko je znal skrbeti, da nista prišla nikoli iz smeha.

To je stara povest. Takrat ni bilo še ne brzojava, ne telefone, ne radia. Novine so sicer že bile, a pošta je bila zelo počasna. Tako je kralj šele od Marka samega izvedel, kako se je vse srečno izteklo in da je Marko še visok red in denar domov prinesel. In kralj je rekel:

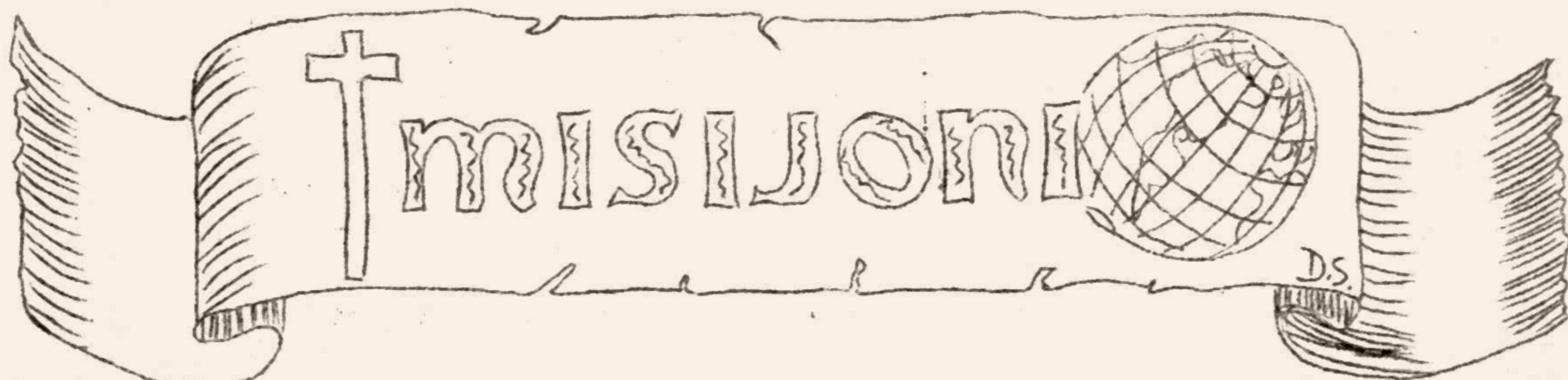
"Marko, odvrnil si od moje dežele veliko gorje! V zahvalo ti podelim vse redove, kar jih imam, in od danes paprej si moj prvi minister!"

Še tisti dan so bile kraljeve besede raglašene in natisnjene v novinah. Ko so jih čitali v Markovem rojstnem kraju, so vaščani dejali: "Glejte, glejte, kdo bi si mislil, da kdo s tako norčavo umetnostjo tako visoko pride!"

Pa včasih res pride, če je pravi človek in ima srečo.







Ruža Kapus:

## Pavlina Jaricot (NADALJEVANJE)

Namenoma smo se dalje čas mudili pri opisu razvoja Pavline Jaricot, saj nam razvoj njene duše odkriva najgloblje vzroke, ki so silili k ustanovitvi velikega misijonskega pomožnega dela Cerkve. Ljubezen do misijonov je izvirala pri Pavlini iz globokega notranjega prepričanja. Nšala je Boga in obilje osrečujočega bogastva njegove milosti. To jo je sililo, da bi prinašala žar božje ljubezni drugam, da bi vžigala tam, kjer je že ugasnil. Danes, ko imajo mnogokje gorečnost za misijone za "zapravljanje časa pobožnih duš", bi bilo napačno pokazati na prvotno zvezo med ljubeznijo do Boga in ljubeznijo do misijonov, kakor se to kaže na Pavlini Jaricot.

Notranji razvoj Pavlinin kaže, da je pravzaprav Bog sam ustanovil "Družbo za širjenje ver". S tem, da je odvrnil zelo nadarjeno deklico od ničnosti tostranskih ciljev in prevele njeno dušo do končne predanosti božjemu kraljestvu, si je ustvaril pripravno orodje za izvedbo svojih načrtov, Božja milost je odslej posredno in neposredno vplivala na Pavlino Jaricot, da bi se tako božji načrti uresničili.

### MISIJON, APOSTOLAT ZADOŠČEVANJA

Pavlini Jaricot so dali prvo pobudo za to, da bi posvetila svojo vneto širjenje kraljestva tudi v daljnih misijonskih deželah, člani kongregacije gospodov v Lyonu, ki so se posvečali najrazličnejšim delom krščanske ljubezni in gorečnosti za duše. To kongregacijo je ustanovil v letih 1802.-1807. p. Peter Roger DJ. Preživela je vse viharje časa in je še danes pomembna v karitativnem in socialnem življenju Lyona. V letu 1817. je vstopil kongreganist Ludvik Rondot, poznejši jezuit, kot seminarist v Družbo Zu-



nanjih Misijonov v Parizu. Ta je iskala takrat po vsej Franciji dobrotnikov, ki bi podpirali njene misijone. Ludvik Rondot je prosil prefekta lyonske kongregacije, gospoda B. Coste-ja, naj bi skušal organizirati s pomočjo kongreganistov v Lyonu pomožno misijonsko družbo v podporo pariških misijonov. Dobil je odklonilni odgovor.

Ne smemo pa misliti, da so laični apostoli iz Lyona načelno odklanjali misel na tako delo. Že dve leti poprej so namreč duhovniki iz Saint Suplice-ja naprosili to lyonsko kongregacijo, naj bi podprla njihove misijone v Severni Ameriki. Kongregacija se ni mogla odločiti, da bi ugodila prošnji v domnevi, da bodo prihajale takšne prošnje tudi od drugih strani, ako ji ugone. Da se ne bi moči kongregacije preveč cepile, je hotel prefekt Coste rajši počakati ugodne priložnosti za ustanovitev splošne misijonske družbe.

Rondot-a odklonilni odgovor ni preplašil. Pisal je svojemu prijatelju, Filipu Jaricotu, dve leti starejšemu Pavlininemu bratu. Ta je bil vstopil 1817. v lyonsko kongregacijo gospodov in je bil do leta 1818. zapisnikar. Ker pa še ni imel potrebnega vpliva v kongregacijskem vodstvu, ni mogel omajati prefektovega sklepa, ne sklepa ostalih odbornikov, s katerim so odklonili Rondojevo prošnjo. Osebno pa se je popolnoma strinjal z Rondotovimi predlogi. Zaupal je zadevo svoji sestri Pavlini, o kateri je vedel, da je navdušena za vse dobro in da pri nji nobena prošnja ni zastoj. Pavlina je v molitvi, v pogovoru s svojim Odrešenikom, premišljala novo nalogo. Samo Njegova volja, kateri se je popolnoma predala, ji je mogla pokazati pravo pot. Če bi se hotela posvetiti nalogi iz notanjega prepričanja, z navdušenjem svoje mladostne duše, tedaj bi morala jasno spoznati, da je misijonsko delo noče spraviti s poti, po kateri jo je začela voditi božja milost. Kaj kmalu ji je prišlo razsvetljenje. Med molitvijo v Saint Nizeiru je gledala nekoč dve svetilki: v eni je olje dogorelo, stenj je samo še tlel; druga je bila prepolna goriva. Treba bi bilo le nekaj tega olja preliti v prvo svetiljko, pa bi že ugašajoča luč vzplamtela. Pavlina je takoj spoznala simbolični pomen teh dveh svetilk. Razkristjanjena Evropa je podobna dogoreli svetilki, svetilka, polna olja, predstavlja poganski svet, ki šele v novejšem času počasi spoznava blagovest luči krščanskega razodetja. Le če bi si zapad zaslužil s misijonskim delom novih milosti, bi se mogel zopet pridobiti prvotno bogastvo - svetlobo vere. Evropa mora z izrednim naprорom vseh sil za raširjanje vere v poganskih deželah nuditi zadoščenje za svoj versko brezbriznost, za svoje grehe. To je bil močan nagib, ki ga je Bog položil v Pavlinino dušo, da se



je vsa predala misijonskemu delu.

(Drugič dalje.)

# PRIGODE NAGAJIVEGA BOBIJA



61.

Avtomobil se je mahoma ustavil, in pek je zlezal iz njega, da bi oddal pri nekem odjemalcu več hlebcev kruha. Bobi je takoj zgrabil priložnost za rep: urno je zlezal v voz in se potuhnil v kotiček.

62.

Čez nekaj trenutkov je avtomobil odbrzel, v njegovi notranjščini pa se je pričela strašna plenitev. Nobena torta in nobena pogača ni ostala cela; iz vseh hlebcev je zločinec izpraskal velike kose, in v pecivu ni pustil niti ene rozine!







63.

Ubogi pek ni niti slutil, kaj se godi za njegovim hrbtom, dokler ni bilo spet treba oddati nekaj kruhov. Kdo popiše njegovo grozo, ko je videl razdejanje! Oči so mu stopile iz jam, usta niso mogla spraviti glasu iz sebe.

64.

Brezumen srd ga je pograbil! Zavihtil se je na voz ter jel metati hlebce, pogače, torte in prepečence na vse strani. "Proč, proč, proč! Vse je pokvarjeno, vse za nič!" je vpil - toda mladina je bila drugačnih misli.

(Dalje prihodnjič.)





Narodite - berite - širite -

# Katoliške Misijone

+ + + + +

LAHKO ČITLJIVO - VSAKEMU RAZUMLJIVO -  
ZELO BOGATO PO VSEBINI

V Združenih Državah jih lahko naročite:

Rev. CHARLES WOLBANG  
500 East Chelton Ave.  
Philadelphia 44, Pa.

ANICA TUSHAR  
Box 731  
Gilbert, Minn.

NA ČASTNO MESTO

v Vašem stanovanju spada polica ali omara

## S SLOVENSКИMI KNJIGAMI

Brezplačno in brezobvezno lahko dobite  
SEZNAM SLOVENSКИH KNJIG

Pišite na naslov:  
ZDRAVKO NOVAK  
18406 Neff Road  
Cleveland 19, Ohio

- o - o -

Kdor naroči vsaj eno knjigo dobiva brezplačno list  
"SLOVENSKA KNJIGA V DOMOVINI IN TUJINI"  
ki prinaša članke o slovenski knjigi.



LIGA KAT. SLOV.

AMERIKANCEV

238 East 19<sup>th</sup> Street  
New York 3, N.Y.

POSILJAJTE PAKETE SVOJIM DOMAČIM  
PREKO LIGE

PIŠITE PO CENIK

AKO STE V ZADREGI GLEDE DARU, KI GA ŽE-  
LITE POKLONITI ZA ROJSTNI DAN ALI MATE-  
RINSKI DAN ALI GOD ITD. SE OBRVITE NA



'Breda Ceramics'

NASLOV: SVETLIČ, 1015 A-So. 10<sup>th</sup> St.  
MILWAUKEE 4, WISCONSIN

NUDIMO VAM VSAKOVRSNA DARILA, UMETNI-  
ŠKO IZVRŠENA V KERAMIČNI IN PORCELANSKI  
TEHNIKI: KOT VAZE, BONBONIJERE, OB-  
TEŽILNIKE, PEPELNIKE, FIGURINE, OKRA-  
SNE KROŽNIKE, itd. NA ZAHTEVO IZVRŠI-

MO TUDI PRILOŽNOSTNA POSVETILA. AKO NAROČITE PRI NAS STE  
LAHKO BREZ SKRBI, DA BI VAŠ OBDAROVANEC PREDMET ŽE IMEL,  
KER IZVRŠUJEMO VSE DOMA PO LASTNI ZAMISLI.

PIŠITE ŠE DANES PO CENIK!